

KIYAMET

v.24

13 Nisan 2011

Yaşasın isyan, Yaşasın HAYAT!

“Ankara Anarşi İnişiyatifi, İstanbul, Bursa, Eskişehir ve Bursa’dan gelen anarşistlerle doğanın ve yaşamın yok edilmesine karşı mitingde bir araya geldiler.”

Çernobil’i unutup Fukuşima’yı görmezden gelenlere; HES, Termik Santraller ve altın aramaları ile yaşamı yok eden talancılara, Suyumuza ve hayatımıza göz dikenlere Anarşi ses verdi:

KATİLLERE SU YOK!

9 Nisan’da Ankara sokakları Türkiye’nin dört bir yanından gelen, doğa ve yaşam için mücadele veren eylemcilerle doldu. Yaklaşık 10 bin kadar eylemci öğle saatlerinde Celal Bayar Bulvarı’nda buluşarak miting alanı olarak belirlenen Kolej Meydanı’na yürüdüler. Eylem komitesi

başkanı ve platform temsilcilerinin konuşmaları ile başladı miting. Karanlıkta göz bebekleri dolar işarete dönüşen ruhsuzları, yaşam hırsızlarını tehdit ettiler; biz buradayız dediler. Devletin iş imkanı dediği barajların inşaatında, sadece Ocak 11’den bu yana hayatını kaybeden 5 işçinin sesini duyurdular. Kapitalizmin maskeleyemediği en vahşi yüzünü deşifre ettiler. “Bu İkinci Dersim Katliamı” dedi Munzurlular, insanla doğayı eş tutarak. Termik santrale direnen Gerze ‘Egemenin dozeri, kelepçesi varsa bizim küreğimiz, yüreğimiz var’ diyerek meydan okudu. Kaz Dağları’ndan Şavşat’a kadar bütün direnenler yaşamları için isyandaydı. Tulumlar, kemeçler çalındı sonra ve horonlarla, halaylarla eylem sona erdi.

Ankara Anarşi İnişiyatifi’nin mitingde dağıttığı bildiri :

Nükleere, HES’lere, Termik Santrallere Karşı Yaşasın Hayat Yaşasın İsyân

Yaşam kaynaklarımız, maden ve enerji şirketleri tarafından devlet eliyle yavaş yavaş gasp ediliyor. Kapitalistler gözlerini kar hırsı bürümüş bir şekilde, dört bir yandan Hidroelektrik Santral(HES) projeleriyle, Nükleer Santral projeleri ve Termik Santrallerle yaşamlarımızı ve doğayı yok etme pahasına suyumuzu çalıyor, dağlarımızı delik deşik ediyorlar ve

“Doğanın savunmasında uzlaşma yok”

yaşamlarımızı tehdit ediyorlar. Gözümüzün içine bakarak radyasyonlu çayları içen, binlerce insanın kanserden ölümüne ferman okumuş katiller, hala tüm pişkinlikleriyle Akkuyu’da da faciayı test etmek istercesine, nükleerin yaratacağı tahribatın riskini tüp patlamasıyla aynı kefeye koyuyorlar.

Ne iştir ki, bitmek bilmiyor sözde enerji ihtiyaçları. Hedeflenen toplam 4000 HES projesiyle akacak dere, içecek su, yaşayacak canlı, devam edecek kültür bırakmayacaklar. Dağların tepelerinde dolanan makineler, suyun önüne koyulan setler, borulara hapsedilen dereler yaşayan ekolojik dengeye ve yaşama topyekûn bir saldırıdır.

Su akar yatağını bulur efendiler! Yüzyıllarca özgür akan derelere akmaya devam edecek! Su yaşamdır, hayatın ritmidir.

Tüm bu talana karşı başkaldıranlar buluşuyor. Munzur’dan, Mersin’den, Loç Vadisinden, Hasankeyf’den, Sinop’den, Fındıklı’dan ve daha bir çok yerelden doğanın ve yaşamın yok edilmesine karşı direnenler Ankara sokaklarında buluşuyor.

Bizim bu talanlara karşı verecek bir damla suyumuz, bir karış toprağımız, bir tek ağacımız, bir tek insanımız, bir tek canlımız yoktur!

Nükleere, HES’lere, Termik Santrallere Karşı

Yaşasın Hayat Yaşasın İsyân

ANKARA ANARŞİ İNİŞİYATİFİ

Kadın Vicdani Red Algısı ve Metinleri Üzerine Bir Kaç Not

Bu yazı "Bizist kadınlar diyoruz ki..." gibi üst başlık tanımına bağlı olan bir misyona sahip değildir. Saklı militarist öğelerle saklı yaşamayı öğrenmiş kadınların gün yüzüne çıkma, paylaşma ve değinilmediği için tıkanmış mücadele kanallarını açma süreçlerinde birkaç noktaya dikkat çekme derdindedir. Son birkaç yıldır anti-militarizm mücadelesi içerisinde bir takım anlaşmazlıklar, ayrılıklar, farklı çıkış noktasından gücünü alan yaklaşımlar oluşmaya başladığını görüyoruz. Öncelikle tüm bu süreçleri doğal karşılamakla birlikte tartışmaya açmanın ve mikro politik kısır döngüden kurtarmaya çalışmanın aşama kaydetme açısından daha olumlu sonuçlar vereceği konusunda mutabık olmamız gerekir.

Anti-militarist mücadelenin sıklıkla tekrarladığı tartışmalar "militarist baskı araçlarıyla, kurumlarıyla kimin nasıl karşılaştığı, kimin nasıl etkilendiği, kimin hangi noktada neye "militarizm" dediği gibi farklı deneyim, tercih ve hatta farklı kültür tanımlamalarına, algılarına, toplumsal kodlamalara" kadar uzanır. Hal böyle olunca farkında olarak ya da olmayarak yapılan bazı "eylem biçimleri, müdahaleler, öncülükler" yanlış anlaşılmalara ya da daha doğru anlatımla "eksik, kurcalanmamış, üzerinde düşünülmemiş" praksislere varıyor. (İyi niyetli yaklaşım)

Birkaç aydır bir erkek tarafından hazırlanmış, üstelik sorunlu bir metnin mail gruplarında dolaşarak kadınları kolektif vicdani retlerini açıklamaya davet etmesi komik olmakla birlikte üzücü de. Çağrılan kadınların bir şekilde popüler isimlerden seçili olması ise durumun başka trajikomik tarafı. Kadının vicdani retti bile yüzüne, yapıp ettiğinin "kadın olma haliyle kıymetine" kısacası sükse yapacak kadar ses getirmesine yettirilmeye odaklanılmıştır. Durumun tiye alınacak tarafı ise hemcinslerimin metni yazacak kadar vakitleri olmadığı için (!) bu görevi sırtlanan hayırsever çağrı metni yazma insanının kalplerde sancı yapan, bizi bizden kopartan iyi niyetidir.

Anti-militarist mücadeleye "uzlaşmacı, merhametli, sağduyulu" gibi naif sıfatlarla çağrılan kadınların gene bu sıfatların rollerini sıralayarak (anne, kız kardeş, eş, sevgili) çağrıya dönüş yapmaları ise süreç içerisinde toplumsal cinsiyet rollerini

pekiştirmelerinin yanında üstüne üstlük kadını edilgenleştiren, "sadece" gerektiği vakit mücadeleye çağıran, cinsiyet odaklı hiyerarşinin buyurganlığındaki mücadeleye tutsak eder. Yalapşap, alelacele ve hatta üzerinde konuşmaya-düşünmeye fırsat bırakmadan, şıpın işi bir mantıkla yapılan bu çağrının anti-militarist mücadeledeki

kadına ne rol biçtiğini ya da hangi "hazır kalıba" sığdırmak istediğini etraflıca düşünmek gerekir.

Gene bu metinlerin askeri mahkemelerde yargılanan, hapsedilen, işkence gören erkeklerin beter örneklerine istinaden hukuksal yardım alınarak oluşturulacağı sözünün verilmesi ise kadını kaldıramayacağı ceza ve işkencelerden uzak tutma "iyiliği"nin yanında "talepleri" artırma isteğine yönelik, politik bir anlayış içerisine sızan ticari mantıkla eşdeğerdir. İvedilikle "Haydi toplaşın kadınlar!" şeklindeki vicdani ret çağrıları, kadının anti militarist mücadelesini meşru bir zemine taşıyıp, sıradanlaştırabilir kaldı ki hemfikir olacağımızı düşündüğüm noktalardan biri de bunun övünç duyacağımız bir şey olmadığıdır. Mesele "halkı asker-

likten soğutma" cezasından yırtan metinleri almanak arşivlerine yığmak değildir. Mesele anti-militarist mücadele içerisindeki kadınları bir duldaya yığmak da değildir.

Anti-militarist mücadelede "vicdani ret" bir tercih meselesidir ve retler açıklandıktan sonra mücadele "yan gelip yatma" yeri değildir. Bununla birlikte vicdani retleri "bireysel" bir eylem alanına indirmek de yanlıştır. Bu açıdan bakıldığında bu tip yaklaşımların "entelektüel eylem biçimi" tanımlamasına takılması doğaldır. Kişisel gerekçeleri kabul ediyor ve önemsiyor olmakla birlikte yüzünü "toplumsal durumlara" dönen insanların bu alanda buluştuklarının altını tekrar tekrar çizmek gerekir.

Militarist algıyı salt "asker ve ordu" gündemine yerleştirmeye çalışmak başlı başına gündelik hayatta karşımıza çıkan militarist şiddet biçimlerini yok saymaktır. Durum buna dönüştüğü taktirde kadının anti-militarist mücadeleden dışlanması kaçınılmazdır. Kaldı ki "anti-militarist mücadele için vicdani ret açıklamaları bir sonuç değil, bir süreçtir." Eğer sistem bunu meşrulaştırma, legalleştirme, kendi resmîyetine bağlı olma koşuluyla "hak olma iznini" verme stratejisine başvurursa farklı yöntemlerin gelişmesi-geliştirilmesi elzemdir.

Herkese kolay gele...

Filiz Gazi
filizgazi@gmail.com

Ankara sokaklarında YGS'ye öfke

Ankara'da, Yükseköğretime Geçiş Sınavı'ndaki (YGS) şifre iddiaları ile ilgili protesto gösterisinde olaylar çıktı.

YGS'deki şifre iddiaları ile ilgili öğle saatlerinde Abdi İpekçi Parkı'nda toplanan grup, Sakarya Caddesi'ne yürüdü.

Burada basın açıklaması yapan grubun içinden Devrimci Lise-liler, Yüksel Caddesi'ne geçerek Milli Eğitim Bakanlığı'na yürümek istedi. Polis izin vermesi üzerine eylemciler taş, şişe ve sopalarla polise saldırdı. Polis gruba gaz ile müdahale etti.

Polisle eylemciler arasında yaşanan kovalamaca grubun ara sokaklara dağılması ile son buldu.

Çin - 2,000 köylü baraj inşaatına karşı polisle çatıştı

Beijing - Çin'in güneybatısında bulunan Beijing'de 2,000'e yakın köylü Yangtze nehrinin üzerinde bir hidroelektrik baraj inşaatı protestosunda polisle çatıştı.

5 gün süren protestoyu bastırmak için yüzlerce silahlı polisin Salı günü Yunnan eyaletindeki Suijiang vilayetine gelmesiyle çıkan çatışmalarda 50'nin üzerinde insan yaralandı. Yangtze'deki anayolu ve köprüyü 4 gün boyunca bloke eden protestocular polise tuğla ve taş fırlattılar.

İnsan hakları grupları 30 protestocunun ve 20 polisin yaralandığını açıkladı.

Ekolojist gruplar ayrıca Xiangjiaba barajının yapılmasına da karşı mücadele etmişti.

Zamları protesto eden göstericiler polisi karakolunu bastı

ATİNA - Yunanistan'da, hükümetin bütçe açığını kapatmaya yönelik ekonomik düzenlemeleri çerçevesinde getirilen yeni zamları protesto ederek, "Ödemeyeceğim" adı altında bir sivil itaatsizlik eylemi başlatan grup üyeleri polis karakolu bastı.

Korinthia'da, Korinthos-Patras otoyolu gişelerinde para ödemeyi reddettikleri için kendilerine ceza kesen polislerin bağlı olduğu polis karakolu önünde toplanan göstericiler cezaların silinmesini isteyerek karakol binasına girdi. Eylemcilerin cezaların kaydedildiği evrakları alıp karakolun avlusunda yaktı.

Eylemciler aleyhinde dava açan polisin, yakılan evrakların kopyalarının bilgisayarda bulunduğunu ve kesilen cezaların iptal edilmeyeceğini kaydetti.

Yunanistan'da, 1 şubatta getirilen yeni zamları protesto ederek, "Ödemeyeceğim" adı altında bir sivil itaatsizlik başlatan grup, daha önce de insanları metro ve otobüs bileti ücretlerini, otoyol ile köprülerdeki geçiş ücretlerini, su ve elektrik faturalarını ödememeye çağırarak, ülkenin çeşitli kentlerinde eylem yapıyordu.

Suriye'deki ayaklanmalarda 28 eylemci katledildi

Suriyeli insan hakları örgütleri, dün yapılan gösterilere saldıran güvenlik güçleri toplam 28 kişiyi katlettiğini duyurdu. Yaşamını yitiren 28 kişiden 26'sı Dara'da, 2'sinin ise Humus'ta öldürüldüğü duyuruldu. Suriye'de hükümet karşıtı protestoların merkezi olan Dara'da önceki gün yaşamını yitiren 17 kişi ile çevre köylerde öldürülen 10 kişinin cenazeleri dün binlerce kişi tarafından toprağa verilmişti.

Açıklamada, ülkenin farklı yerlerinde muhaliflere yönelik keyfi gözaltıların sürdüğü de belirtildi. Son olarak Lazkiye ve Cbla'da 13 kişinin güvenlik güçleri tarafından alıkonulduğu duyuruldu. Suriye'de gösteriler başladığından bu yana çoğu Dara kentinde olmak üzere en az 170 kişinin yaşamını yitirdiği tahmin ediliyor.

İstanbul'da AKP seçim bürosuna molotfokteyli atıldı

İSTANBUL - Küçükçekmece'de AKP'nin seçim bürosuna molotfokteyli atıldı. Seçim bürosunda maddi hasar meydana geldi.

Kanarya Mahallesi Dr. Sadik Ahmet Caddesi'ndeki AKP seçim bürosunun önüne gelen kişiler önce havai fişek patlattı, ardından molotof attı. Seçim bürosuna atılan molotfokteyli sonucu büroda ufak çapta yangın çıktı.

Gece saatlerinde meydana gelen eylemden sonra polis bölgede inceleme başlattı.

Kürt özgürlük hareketinden misilleme eylemleri:

Polis lojmanlarına saldırı

Sinop'un Boyabat ilçesi'nde saat 23.00 sıralarında Polis lojmanlarının önünde devriye görevi yapan polis aracına uzun namlulu silahlarla ateş açıldı. Olayda 3 polis yaralandı. Yaralılar Boyabat Devlet Hastanesi'nde tedavi altına alınırken, bölgede güvenlik güçleri geniş çaplı operasyon başlattı. Eylemi HPG üstlendi.

Mersin'de siteler polis karakoluna eylem

Mersin'de siteler polis karakolu bir grup genç tarafından havai fişekli ve molotoflu eylem gerçekleştirildi. Mersin'in merkez Akdeniz İlçesi Şevketsümer mahallesi 152 .Cadde üzerinde bulunan Siteler Polis Karakolu bir grup genç tarafından havai fişekli ve molotoflu eylem yapıldı. Saldırıdan sonra gençler ara sokaklara dağılırken polisler de gençlerin üzerine gazbom-balarıyla saldırdı.

İzmir'de 3 araç yakıldı

İzmir'in Konak İlçesine bağlı Kadifekale Sırtı'nda 3 araç ateşe verildi. Hatay'ın Hassa İlçesi'nde geçen hafta operasyonunda yaşamını yitiren 7 HPG gerillası için İzmir'in Kadifekale Sırtı'nda eylem düzenlendi.

ALF ve ELF : Terörist Kimdir?

Steve Best ve Anthony J. Nocella'nın **Terrorists or Freedom Fighters: Reflections on the Liberation of Animals** kitabından çevirilmiştir.

PAUL WATSON

SEA SHEPHERD GEMİSİNİN KAPTANI

ALF ve ELF terörist gruplar olarak adlandırılabilir mi?

Bu sorunun cevabı eylemleri kimin yargıladığına bağlı. Terörizm suçlamaları genelde çok keyfidir. Terörizm konusunda nesnel bir yargı merci bulunmadığını söyleyebiliriz. Aslında, 11 Eylül sonrası ABD'sinde bu hafta medyada öylesine gelişigüzel kullanılmıştır ki kelimenin gücünü kaybetmek üzere olduğunu söyleyebiliriz. Bu sözcük giderek İngilizce'de en çok, en düşüncesizce, umursamadan ve sorumsuzca kullanılan sözcük haline geliyor.

Terörizm, askeri ya da muharip olmayan taktiklerden ve stratejilerden beslenen bütün şiddet eylemleridir şeklinde bir tanımla açıklanabilir. Peki, içi masum yolcularla dolu iki uçağı kaçırıp Dünya Ticaret Merkezi'ne bilerek çarpmak bir terörizm eylemi midir? Elbette öyledir. Peki Yemen'de ABD'ye yönelik saldırı bir terörizm eylemi miydi? Burada cevabımız "hayır" olmalı. Sadece savaşçılar söz konusuydu. Hedef ise askeri bir hedefti. Bu, şiddet içeren bir eylemdi; ancak bir terörist saldırı değildi. Buna benzer şekilde, Pearl Harbor'a yönelik Japon saldırısı bir askeri saldırı olup bir terör eylemi değildi. Bunun tersine, ABD'nin Hiroşima ve Nagazaki'yi atom bombasıyla vurması ise terörist saldırılardı; çünkü buradaki hedefler sivil insanlardı. Bir uçağın kaçırılıp Pentagon'a düşürülmesi bir terör eylemi miydi? Evet, çünkü hedef tartışmasız bir şekilde askeri bir hedeftiyse bile, kaçırılan uçakta masum siviller bulunuyordu.

Bu şekilde tanımlanan terörizmin son zamanlarda icat edilen bir medya tanımı olmadığını bilmemiz gerek. Terörizm tarihin ilk zamanlarından beri insan kültürlerini meşgul eden bir konu olageldi. Elbette, tarihi kaydedenler açısından bu eylemlerin daima terörizm olarak görülmediğini bilmek lazım. Örneğin; Amerika Yerlileri ve ABD hükümetleri arasındaki sorunlarda, Kızılderili köylerinin yakılmasına muhabere denmiştir, oysa Little Big Horn Muhaberesi ise ABD tarihine bir katliam olarak geçmiştir, oysa burada çarpışan taraflar sivil değildi. Nikaragua'da konralara terörist gözüyle bakılıyordu; ama Reagan yönetimine göre onlar özgürlük savaşçılarıydılar. İngiliz hükümeti Boston Tea Party'yi meşru bir eylem olarak görmüyordu, George Washington'ın adamlarına hain ve terörist gözüyle bakılıyordu. Nathan Hale terörizm iddiasıyla asıldı, ve eğer yakalansaydı Washington'ın da akıbeti aynı olacaktı.

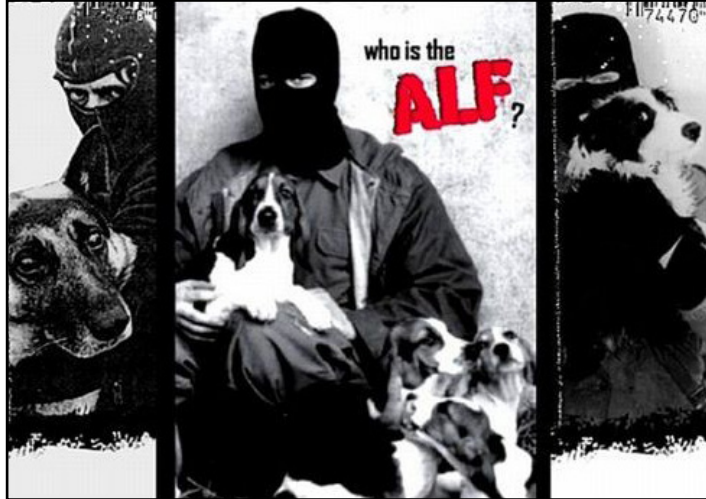
Hedefin ne olduğunu ortaya koyarak eylemin terörist bir saldırı mı yoksa askeri bir saldırı mı olduğunu anlamak zor değildir. Sivillere yönelik askeri, politik, dini ve kriminal gruplar tarafından uygulanan şiddet içeren eylemler terörist saldırıdır. Ama iş bu kadar basit değildir.

Örneğin, terörizmin genelde kabul gören tanımlarından birisi şudur: terörizm; elinde düşük teknolojiye sahip ya da teknoloji içermeyen silahlar bulunan insanların ileri teknoloji silah sistemlerini kontrol eden hükümetlere yönelik eylemleridir. Mese-

la bir tanka molotif kokteyli atarsanız siz bir teröristsiniz. Ama 100 milyon \$ değerindeki uçaklardan bir okul servisine napalm bombası atarsanız o zaman siz olsa olsa askeri bir hedefi vuruyorsunuzdur. Bütün mesele, donanımın fiyatıdır.

Bu yazıyı yazarken, televizyonda iki haber gördüm. Haberlerden birisi çevreci "teröristlerin" bir mink çiftliğinden 10 bin mink serbest bıraktığını yazıyordu. Kimse yaralanmamıştı. Mülke zarar verilmemişti ve 10 bin hayvan anal yoldan elektrik verilme yoluyla öldürülmekten kurtarılmıştı. Bu haberden önceki haberde ise Hamas'a yönelik bir İsrail "saldırısı"nın olayla alakası olmayan 6 insanı nasıl öldürdüğünü anlatılıyordu.

Terörizm ne zaman terörizm olmaktan çıkar? Cevap şu: terörizm; hükümetler, kurumlar ya da dinler tarafından onaylandığında ya da medya öyle olmasına karar verdiği zaman terörizm olmaktan çıkar. Hükümetler, dinler ve kurumlar daha dominant ve güçlü oldukça, statükoyu korumak ya da sosyal ve politik değişim amacıyla terörün kullanılması daha da meşrulaşır.

Adolf Hitler'in demokratik yöntemle seçilmiş bir lider olduğunu ve 30'lı yıllarda Almanların ya da yabancıların Onun hükümetine yönelik muhalefetinin yasak olduğunu unutuyoruz. Yahudilerin toplama kamplarına götürülmesine karşı çıkmak suçtu, ve Nazilere suikast düzenleyenler aslında meşru bir devletin yasalarını çiğniyorlardı, bu yüzden de terörizmle suçlanabilirlerdi. Yahudilerin toplama kamplarına götürülmelerine karşı çıkmak yasaya aykırı idiyse bile, ahlaki anlamda bu doğru bir şeydi, ve bazen yasalara meşru

müdafaaya ya da devletin yasal tiranlığından kurtulmak amacıyla insanlar karşı çıkmadan müdahale edilmesi gerekiyordu. Günümüzde çevre ve hayvan hakları hareketlerinde gördüğümüz şey de budur. İnsanlar hayatı devletin yasal tiranlığından korumak için yasalara karşı çıkmak zorunda bırakılıyor.

Peki bu durum, yasaya karşı çıkan diğer hareketlerden ya da bireylerden hangi anlamda farklı? Mesela; kürtaj yasasına karşı çıkan eylemciler doğmamış bebekleri hükümetin politikalarından korumak için yasayı çiğniyorlar. Aslında temel ilkeler açısından bir fark söz konusu değil; ama şiddetin dereceleri anlamında farklar var. Hristiyan kürtaj karşıtları kasıtlı olarak doktorları öldürüp sivilleri bombaladılar. Hayvan hakları eylemcileri ve çevreciler tek bir cinayet işlemeyi ya da cinayeti hedefleyen bir eylemde bulunmadılar. Kürtaj karşıtları doktorların katil olduğunu ve ölmeyi hak ettiklerini öne sürüyorlar. Bu argümanın kendini hayat hakkını savunanlar olarak tanımlayan bir gruptan gelmesi saçma. Bu hakkı savunanların çoğunun ölüm cezasını savunduğunu da biliyoruz. Bir keresinde balina avcılığını engellemem sebebiyle radyoya bomba ihbarı yapılmış ve benden de radyoyu terk etmem istenmişti. Buradaki ikiyüzlülük hem şaşırtıcı hem de düşündürücü. Ancak, hayvan hakları eylemcileri ve çevrecileri kürtaj karşıtlarının felsefeleriyle ters düşse bile eylemleri ve taktikleriyle ters düşmezler, bu ikiyüzlülük olur. Ancak kürtaj karşıtlarının eylemlerini şiddet ve cinayet olmaları

anlamında kınayabilirler.

Bir terörist, eğer terör eylemleri onu devlet adamı kademesine çıkarıyorsa da terörist değildir. Michael Collins, İrlanda İngiltere'den bağımsızlığını kazandığı andan itibaren artık bir terörist değildi. İrlandalılar terörizmi İngiltere'ye karşı bir silah olarak kullandı, ve terörizm yüzünden askeri hedeflerin hayata geçirmeyi başardılar. Terör taktikleri olmasaydı bugün İrlanda bağımsız bir devlet olmaya-
caktı.

Terörizmin meşrulaştırılmasına verilebilecek en iyi örnek, savaş sonrası İngiltere tarafından yönetilen Filistin'dir. Burada bir sürü Yahudi terörist grup bulunuyordu, en ünlüsü de Stern Gang'di. Bu grup Avraham Stern tarafından İngiltere karşıtı Irgun grubundan ayrılarak kurulmuştu. Stern Gang'in operasyon komutanı İzak Şamir'di. İzak Şamir Likud Partisi'nden dışişleri bakanı olarak göreve gelmiştir. Bu da başbakanlığa yükselmesinde bir başka adımdı. Başbakan Menachem Begin, İzak Şamir'i dışişleri bakanlığına getirdiğinde onun 2 suikatten sorumlu birisi olduğunu biliyordu. İzak Şamir 1944'te Ortadoğu'da İngiliz temsilci Lord Moyn'e ve BM'in Filistin konusunda arabulucu olması göreviyle yolladığı Folke Bernadotte'u suikast sonucu öldürmüştü. Ama bu, Başbakan Menachem Begin için şaşırtıcı ya da sürpriz bir durum değildi, zira kendisi de Yahudi terörist grubu Irgun'un bir zamanlar bir üyesiydi. 1946'da King David Hotel'deki İngiliz idare merkezine bombayı yerleştiren de Menachem Begin'di. Bu bomba sonucunda 90 kişi ölmüştü, 45 kişi yaralanmıştı. Ve bu adama 32 sene sonra 1978'de resmen Nobel ödülü verildi.

İsrail'in bağımsızlığından sonra Başbakan David Ben-Gurion hem Irgun'u hem de Stern Gang'i yasakladı, ancak teröristlerin adalet karşısında hesap vermesi gibi bir durum hiç söz konusu edilmedi. Tam tersine, sokaklara suikastçilerin isimleri verildi. Hatta Menachem Begin, Avraham Stern'in resminin bulunduğu pullar da bastırdı. Bugün, Filistin terörizmine karşı çıkan İsrail, kendi devletinin kurulmasını da bombalar ve suikastler yoluyla uyguladıkları terör eylemlerine borçlu olduğunu unutmuşa benziyor.

Yahudilerde mekhabbel diye bir kelime vardır. Bu kelime politik şiddet kullanan kişi anlamına geliyor. İngilizlere karşı silahlı mücadele yürüten İzak Şamir ve arkadaşları tarafından gururla kullanılmıştır bu kelime. 40'li yıllarda bu kelime sabotajcı kelimesiyle yer değiştirdi, Stern Gang sabotaj düzenlemekten çok daha fazlasını yapıyordu oysa. Bu kelime günümüzde terörist kelimesine dönüşmüş durumda, aynen "Filistinli terörist" kelimesinde olduğu gibi. Diğer bir deyişle,

artık hedefe ulaşıldıktan sonra yani İsrail devleti kurulduktan sonra, hedef yani İsrail devleti aynı yöntemleri kullanarak kendisine zarar vereceklerden korunmak zorundaydı.

Hükümetler vatandaşlarının fikirlerinin ve eylemlerinin çerçevesini belirlerler. Timothy McVeigh Oklahoma City'deki bombalama eyleminde ölen çocukları nasıl olup da "savaş zaiyatı" diye nitelediği sorulduğunda bunun devletten öğrendiği bir kavram olduğunu söylemişti: "Körfez Savaşı'nda öldürdüğümüz çocukların savaş zaiyatı olduğu söylendi bize, Waco'da öldürdüğümüz çocukların savaş zaiyatı olduğu söylendi bize. Ne farkı var?"

Neden şiddetin sorunların çözümü için gerekli olduğu sorulduğunda McVeigh bunu da devletin öğrettiğini, devletin bütün problemleri şiddet yoluyla çözdüğünü söyledi. Buna McVeigh'in sorunu da dahildi, kendisi şiddete karşı çıkıyormuş numarası yapan bir devlet tarafından öldürüldü. Devlet McVeigh'in taktiklerine karşı çıkmıyordu; sadece hedef konusunda seçimleriydi karşı çıktıkları.

Şiddet dolu bir toplumda insanların şiddet içeren çözümler aramasına şaşırmamak zorundayız. Medya kültürümüz şiddeti yücelten ve şiddetin sonuç verdiğinin altını çizen filmler, dergiler, kitaplar ve müzik aracılığıyla her bir kuşağı eğitiyor. Ve şiddet, onu uygulayanlar ve destekleyenler tarafından meşrulaştırılırken buna karşı çıkanlar tarafından da kınanıyor. Diğer bir deyişle, bütün insanlar felsefesini kabul ettikleri şiddeti desteklerken felsefesini kabul etmedikleri şiddete de karşı çıkıyorlar.

Toplumsal değişim şiddet dolu bir girişimdir ve daima da böyle olmuştur. İnsanlık tarihinde şiddetten uzak bir şekilde başarılmış toplumsal veya politik bir devrim yaşanmamıştır. Şimdi hemen Gandhi şiddet kullanmamış bir örnek olarak öne sürülecektir. Ne yazık ki onun mücadelesi şiddetten uzak değildi. Gandhi şiddetten uzak durmayı İngilizlere karşı bir strateji olarak kullandı. Bu onların Aşil topuğuydu. Gandhi taktikleri Stalin'e ya da Hitler'e karşı asla işe yaramazdı. Zaten İngilizlerle de çok işe yaramadı. Hint Devrimi bir çok cepheden meydana gelmiş bir mücadeleydi. Şiddet dolu direnişler yaşandı, mesela Subhas Chandra Bose ve İngiliz racasına karşı organize silahlı direnişini burada sayabiliriz. Gandhi'nin taktikleri öldürüldü. Gandhi'ye de suikastte bulunuldu.

ABD'deki Sivil haklar hareketi de Dr. Martin Luther King gibi özgürlük savaşçıları'nın şehitlikleri sayesinde elde edilmiştir. King ve ona inananlar genelde şiddet içermeyen taktikleri sebebiyle takdir edil-

meliye de elde edilen başarılar gene de şiddet kullanmanın bir sonucudur. Hükümetin statükoyu değiştirmesi için hayatlar feda edildi.

ALF ve ELF eylemcileri de bugüne dek varolan diğer sosyal ve politik hareketlerin taktiklerine ve stratejilerine öykünüyor, ama tek bir fark var-henüz kimseyi öldürmediler. Ancak hem çevreciler hem de hayvan hakları eylemcileri öldürüldü ve medya da onların ölümüne terörizm gözüyle bakmaya hiç istekli değil.

1985'te Fransa hükümetinin ajanları Yeni Zelanda'da Rainbow Warrior gemisini batırıp bir fotoğrafçıyı öldürdüler. Hiçbir devletin lideri bu saldırıya terörizm demedi. Ancak Sea Shepherd Conversation Society yasaya aykırı olarak hiç kimseye zarar vermeden balina avına müdahale edince bu eyleme medyada hemen ekoterörist eylem adı verildi, hem de yasal hiçbir suçlama yapılmamasına rağmen. Balıkçılık şirketleri medya ya da hükümetlerin zerre kadar tepkisi olmaksızın bir çok türü ortadan kaldırıyor, ama Earth Island Institute tuna boykotu ya da yunusların korunması amacıyla eylem çağrısı yapınca ekonomik eko-terörizmi savunmakla suçlanıyorlar.

Eko-teröristler gerçekten var. Exxon Alaska'da eko-terörizm yaptı. Union Carbide, Bhopal'da, Hindistan'da eko-terörizm yaptı. Ormanları katleden endüstriler her gün eko-terörizm işliyor. Bu şirketlerin isimleri terörist kurumlarla alakalı hiçbir federal listede bulunmayacak; çünkü onların parası var ve para da Mark Twain'in bir zamanları "Orospuların Parlamentosu" dediği Washington, DC'de düdüğü çaldıran yegane şeydir.

Okyanuslarımızın ve ormanlarımızın tamamen ortadan kaldırılması ve biyoçeşitliliğe yönelik inanılmaz suikastler en üst düzeyde bir terörizmdir-antroposentrik(insan merkezci) kültür tarafından kabul edilen bir terörizmdir. Acı gerçek şu ki son 65 milyon yıl içerisinde yok olan türlerden çok daha fazlasını 1980 ile 2040 yılları arasında kaybetmiş olacağız. Bu kitlesel yok oluşun önemi çok büyük ve bu durumun şu anda hominidlerin birbirine yönelttiği saldırılardan ve bütün terörist saldırılardan çok daha büyük sonuçları olacak.

ALF ve ELF gibi gruplar nereye gidiyor? Cevabı şöyle: eylemciler nereye kadar götürmek isterse oraya. Bu gruplar hiçbir kurumun ya da devletin güdümünde değiller. Merkezi bir otorite söz konusu değil. Bunların önceden tahmin edilmesi mümkün değil, ve bu yüzden pratik anlamda da durdurulmaları imkansız. Bu gruplar, hiçbir şekilde yasal önlem almayan ve bu yüzden eylemcilerin öfkelerine gaz veren zalim bir kültüre

yönelik tepkilerin yansımından başka bir şey değil. Hareket içerisinde insanlar hapse atılıp taciz edileceklerdir, ama bunun önüne geçilmesi mümkün değil; çünkü anaakım kurumların yer altı kurumlarının eylemlerini bastırmak için yapabilecekleri hiç bir şey yok.

Aslında bütün dünya şu anda görünmez direniş gruplarıyla savaş halinde olan kurumlarla dolu, bu grupların birçoğu birbirleriyle sorun yaşıyor. Bazıları iyi bazıları ise kötü, bakana göre değişir. Üyelerin ve eylemcilerin gözünde hepsi iyi. Tabii 6,5 milyar ego-nun yarıştığı bir dünyada bundan doğal ne olabilir? Nüfus art-tıkça bütün bu kaotik meselelerle başa çıkmak için daha baskıcı kanunlar ortaya çıkacaktır.

Şu anda hayvan hakları ve çevre hareketlerinin önün-deki en büyük mesele her iki hareketin de global hükümetler, medya ve finans kurumları tarafından marjinalleştirildiği bir sistem içerisinde nasıl hayatta kalacağıdır. İnsan doğası denen şey gereği hareketler daha baskıcı koşullara uyum sağlayacaktır, ve bunu becermenin en güvenli yolu hücre yapılanmaları aracılığıyla yer altına inmektir. Aslında, yer altı direnişini ortaya çıkaran şey bu baskının kendisidir, baskı çoğaldıkça direniş ha-reketlerinin becerisi artar.

Bu konuda verilebilecek en iyi örnek, Almanya ve Avusturya'da son derece ölümcül bir Nazi rejiminin varlığına rağmen yer altı direnişinin asla çözülmemiş olmasıdır. Fransız direnişi Fransız vatandaşlarının %2'si kadarından oluşuyordu; ama Almanlara karşı "terörist" eylemlere giriştiler ve bir çok kayba rağmen Nazi-lerin yenilmesi için yardım ettiler. Fransızların çoğu bu ekstrem gruplar onların uğruna savaşış öldükleri için hiç bir şey yap-madı. Ekstrem bir eyleme karşılık ekstrem bir cevaptı bu- yani Fransa'nın işgaline.

ELF ve ALF hem çok uyum sağlayabilen hem de be-cerikli gruplar olduklarını kanıtlamış durumdalar. Bu gruplarda eylem yapan çok az kişi yakalanıp hüküm giydi, ve eylemlerinin çok çok azı engellenebildi. Geleneksel direniş gruplarına kıyasla ALF ve ELF grupları daha gevşektir. Her anlamda ELF ve ALF'in daha da güçlendiğini söyleyebiliriz, bu da hayvan hakları ve çevre hareketlerinin her yıl güçlendiğini göz önüne alınca son derece mantıklı. Eğer bu iki hareketin radikal yer altı grupları her iki davaya da inananların sadece %1'ini temsil ediyorsa bile yer altı direnişinin de büyümesine yardımcı olmaya devam ediyor; çünkü bir şekilde daha anaakım gruplar bu grupları destekliyor, hele de ana akım grupların istenen hedefi başaramadığı anlaşıldıkça bu destek daha da artıyor. Ancak burada ironik olan şey şu ki ekstrem gruplar yüzünden ana akım gruplara daha fazla meşruluk sağlanıyor, yoksa bu mümkün olmazdı. The Sierra Club ve Humane Society of The United States gibi kurumlar ister beğensinler ister beğenmesinler ALF ve ELF eylemlerinin fayda-sını görüyorlar. Ekstremler yüzünden ılımlı yaklaşımlar ilerleme kaydedebiliyor. Yer altı grupları aslında yığınsal destek grupları-na tazyik sağlayan şok taburları gibiler.

İsrail'in Stern Gang ve Igrun'un eylemleri olmasa bugün var olmayacağı gibi hayvan hakları ve çevre hareketleri de ALF ve ELF olmasa bir şey başaramazlar. Sivil Haklar Hareketi Martin Luther King, Jr. Yanında Kara Panterler'e de sahipti. Hindistan Devrimi'nde Gandhi vardı ama Bose da vardı. Hayvan hakları ha-reketinde Peter Singer var; ama Rod Coronado da var. Hareket-ler, çeşitlilik olmasa eksik kalırlar.

Aslında, hareketler ancak bu çeşitlilik sayesinde ayakta kalabi-lirler, bu çeşitlilik eylem spektrumu içerisinde her grubun bir diğer gruba tolerans göstermesini gerektiriyor. Ana akım grup-ların kaynaklarını heba edip ALF ve ELF gibi gruplara saldırması sadece zaman kaybı. Ana akım grupların gizli eylem gruplarını ya da eylemci bireyleri engelleme içni yapabileceği hiçbir şey yok. Bu eylemlere gönülden katılmamak tek çözümdür. Gizli bir

grubun bir eylemini haklı çıkarmak için zorlandığında ana akım grupların yapabileceği şey, problemin ya da tehditin boyutu çok uç noktalarda olduğu için kişilerin ya da grupların da bu mesele-ye işaret etmek için aşırı önlemlere başvurmak zorunda kalma-sından dolayı üzüldüklerini söylemektir.

İşin aslı şu ki istesiniz de istemeseniz de ELF ve ALF çevre ve hayvan hakları varoldukça var olmaya devam edecek. Her iki grup da merkezilikten uzak, çeşitlilik anlamında yaygın, bilin-mez ve önceden kestirilmesi imkansız gruplar olup üyelikleri o kadar belirsiz ve geçirgendir ki her iki grubu da ortadan kaldırmak imkansızdır. Aslında, gerçek anlamda var değillerdir. ELF ve ALF gölgelerden meydana gelmiş merkezi bir odağı olmayan gruplardır. Bir eylemciyi tutuklayın eylemciden elde edilecek bilgi en fazla küçük bir hücre grubuyla alakalı olacaktır, çünkü başka hiçbir gruba alakaları yoktur. ELF ve ALF üç harften mey-dana gelmiş iki grup gibi, bazen bir duvara kırmızı boyayla adı yazılan, bazen bir bildiride adı basılan bazen de kalabalıkta hay-kırılan iki isimden ibarettir.

Bir hareket insanların kalplerinde ve akıllarında bir fikri yerleştirmeye çalışır. Fikirler su gibi akarlar, bariyerlerden ve en-gellerin üzerinden akarlar, en az direniş görülen yerlere doğru akarlar, en sert şekilde çarpar, göletlerde sakinleşir ve sonra da uygun ortamda buharlaşıp ortadan kaybolurlar. Bir tsunami dal-gası gibi, ne olduğu tamamen anlaşılmadan su ortadan kaybo-lur. Arkada ise yıkımın bütün izleri kalır. Kurumlar gizli eylemleri engellemek için çabalayabilirler, ama fikirler, hareketler fikirlere odaklanıp şaşırtıcı sonuçlar elde etmediği sürece hiçbir iz bıra-kamazlar. Nelson Mandela'nın salıverilmesi 1960larda, 70lerde ve 80lerde hız kazanan bir fikirdi, ama en sonunda ırk ayırı-mcılığının sırtında bir tsunami gibi vurduğunda her şeyi alt üst etti ve ardından da her şeyi sildi süpürdü. 1970lerde hiç kimse Nelson Mandela'nın Güney Afrika'nın başkanı olacağını düşün-ezdi. Bu imkansızdı. Ama imkansız olan, gerçek oldu; çünkü hem gizli hem de ana akım bir hareket, hem şiddete başvuran hem de şiddetten uzak bir hareket ama daha önemlisi artık za-manı gelmiş bir hareket sayesinde imkansız gerçek oldu.

İnsanlık doğa kanunları içerisinde her şeyle ve herkesle uyum içerisinde yaşayabilir mi? İnsanlık diğer türlerin toptan yok ol-masına bir son verecek mi? Şu anda kulağa imkansız geliyor; ama bu, zamanı henüz gelmemiş bir fikir. Ama nehir akıyor, ve hızlanıyor da; bir gün bu dünyanın insan olmayan sakinleri hak ettikleri mucizeyle karşılaşabilirler- yani Homo Sapiens türünün yarattığı korku olmaksızın bu dünyada yaşayabilme mucizesiyle.

Ana akım hareketler ELF ve ALF'i kabul etmeli ve ana akım ey-lemlerine devam etmeli. Gelecekte gizli taktiklerin arttığı görü-lecek, ALF ve ELF saldırıları artacak. Dikkat çekilmesi gereken büyük bir öfke ve hayal kırıklığı havuzu var, hareketler daha çok ceza gördükçe bu öfke ve hayal kırıklığı daha da güçlenecek.

ELF ve ALF'i durdurmanın tek bir yolu var. Basit, gerçekten basit. Toplumun yapması gereken tek şeyi diğer insanlara, diğer tür-lere ve ekosistemlere karşı uygulanan şiddete son vermektir. Bu grupların var oluş sebepleri ortadan kaldırılmalıdır...hem zaten bu hareketlerin talep ettiği nedir ?

Zulme, yıkıma, ölüme son verip bütün türlerin huzur içerisinde yaşayabilmesi.

Kötü bir amaç değil gerçekten. Neden bu amaca karşı çıkılınsın ki?

Bu amaca ulaşıldığında ELF ve ALF ortaya çıktıkları gibi gizemli bir şekilde ortadan kaybolacaklar- tarihin sisleri içerisinde gölge-ler olarak karışacaklar.

Çeviri : CemC

***Hayvan Özgürlüğü Hareketi ve Felsefesi blogundan alınmıştır.**

Diyarbakır Büyükşehir, Suriçi ve diğer ilçe belediyelerine açık mektup

Şimdiye kadar sadece izlemekle ve mümkünse Ekolojik-toplumcu kadroların izin vermeyeceğini ümit etmekle yetindiğim sürecin artık hiçbir vicdanın kaldıramayacağı aşamaya geldiğini görerek sizlere bu mektubu yazmayı bir zorunluluk olarak gördüm. Uzun bir süre toplumcu çalışmalarda yer alan, dönem dönem sizinle bu konularda görüş ayrılığına düşen ve bürokrasinizin gücü karşısında farklı kulvara çekilmek zorunda kalan bir aktivist olarak aydınlatmanızı beklediğim birkaç soruyu size sorarken, tanıdığım ve ideallerinden kuşku duymadığım dostların da dikkatlerini çekmek istediğim birkaç husus var. Halen eşitlik ve özgürlük mücadelesi veren bir halkın kazanımları üzerinden işgal ettiğiniz konunun geline aşamada "kim ve ne için" sorularını da bağrında taşıdığını, uygulamalarının ekolojik-cinsiyet özgürlükçü ve demokratik toplum paradigmasına ters özelliklere sahip olduğunu herkes görüyor.

Yaşanan gelişmeler konusunda belki de gerçeği göremeyecek kadar yüzeysel düşündüğünüzü varsayıyorum. Parti yönetiminizin ve karar veren mekanizmaların gelişmelerden çok da sağlıklı şekilde bilgilendirilmediğine olan inancımla yaratmak istediğiniz belediyeçilik anlayışının nasıl bir hedefleşmeye sahip olunduğunun kamuoyuna açık hale getirilmesini talep ediyorum. Yaklaşık 12 yıldır başta Diyarbakır olmak üzere bir çok kentte varolan yerel yönetim iktidarının "şehir belediyeçiliği" dışında ekolojik ve demokratik anlamda hangi pratik uygulamalardan geçtiğinin paylaşımına açılmasını talep ediyorum. Yaptığınız şehir belediyeçiliğin ise, Eskişehir, İzmir ve bildik kent belediyelerinin tümü haya geçirmektedir. Kapitalist modernite karşıtı bir programın ve felsefenin takipçileri olarak neler yapıyorsunuz? Önemli olan budur...

DTP ve daha sonra BDP şeklinde devam eden demokrasi ve özgürlük mücadelesi geleneğinin programında geçen yerel yönetim anlayışına ne kadar uydunuz? Bunun da ötesinde halen yürütmekte olduğunuz projelerin bu partinin anlayışıyla ne kadar ilgisi bulunmaktadır? Kürt halkının mücadelesinde yer almak adına panzerlerin üzerine çıkarak anlatmak ve ya örtbas etmek istediğiniz gerçek nedir? 12 yıldır hangi komünal örgütlenmenin altına imza attınız? Savaşta zarar gören insanlara yasadışı değil, yasalar çerçevesinde bile hangi yapı kooperatiflerini sundunuz? İmar ifrazlarla adeta kapitalizmin şaheseri haline getirmeye çalıştığınız yapılaşmalar kaç tane mut-teahiti zengin etti? Bunun karşısında 28 şubatla Bağlar da intihar eden Yüksel Demir ve ismini bilemediğimiz onlarcası için nasıl bir çözüm üretildi? Devletin destek vermediği, zaten öz-

gürlükçü bir mücadeleye destek vermeyeceğini gerçeğini geçelim. Öz örgütlülük ve öz dayanışma denilen ilkere riayet ederek toplumsal dayanışmayı inşa etme yerine Diyarbakır, diğer il ve ilçelerde yükseltilen ve kentin her alanına inşaa ettirdiğiniz dev binalarla neyi hedefliyorsunuz? Konuyu kısaca sorular şeklinde aşağıya alıyorum ve öncelikle kendinize, sonrada tüm yurttaşlara bunların cevabını vermenizi merakla bekliyorum:

1. Halk için yapıldığını iddia ettiğiniz parklar yoksulluk sınırları altına yaşayan halk tarafında ne kadar kullanılabilir? Bu parklarda kurulan cafeler ne kadar kira karşılığında verildi? Adil bir ihale yapıldı mı? Çay ve benzeri içecek-yiyeceklerin ücreti gerçekten halk için

elverişli mi? Bunların fiyat denetimleri yapılıyor mu? Yapılıyorsa bu gerçekler gözönüne alınıp uyarılar yapıldı mı?

2. "3 Eylül 2010 tarihinde kurulan Kırklardağı Turizm ve 27 Şubat 2010 tarihinde kurulan Anadolu Aslanı adlı firmalar tarafından yapılacak konutların yanı sıra, alışveriş merkezi ve Kırklar Dağı'nın tepesine 27 katlı lüks bir otelin kurulması da proje kapsamında yer alıyor. Proje çalışmaları için 31 Aralık 2010 tarihinde ruhsat verildiği öğrenildi. Kırklar Dağı'nda yapılan inşaatın iki firma sorumlu iken, konut satışları ise U.S adlı bir Hava Yarbay'ın koordinatörlüğünde yapılıyor." şeklinde geçtiğimiz günlerde ANF de yayınlanan haber doğru mu? Doğruysa hangi ihtiyaçlar karşılığında bu projeye imza atıldı?

3. Sözü edilen firmalarla nasıl bir ilişkiniz var ve proje görüşmeleri ne zamandan beri sürmektedir?

4. Sözü edilen projenin diyarbakırın ekolojik kent olmasıyla nasıl bir alakası kurulacak?

5. Suriçi kentsel dönüşüm projesinin bir ayağı olarak mı bu projeye imza attınız? Ayak takımı, alt sınıfa dair olan ve kentin "güzelliğini" bozan insanları

bu soyluların yerleşeceği alanlar için mi sürüyorsunuz? Onların huzularının kaçmaması için mi halkı sürüyorsunuz?

6. Sözü edilen projeden BDP ve DTK yönetiminin ne derecede haberi var?

7. Sözü edilen projeden sivil toplum örgütleri, kadın ve ekoloji örgütlerinin ne derecede haberi var?

8. Sözü edilen projeden adı geçen şirketlerin proje onayından hemen önce kurulması nasıl bir tesadüf? Verilen sözler hangi kapalı kapılar ardında yapılmıştır?

9. Ordu kökenli yarbay ve yüksek ihtimalle tepesinde generallerin yer aldığı bu şirketlerden Diyarbakır halkınınve sivil toplum örgütlerinin bilgisi olmuş mudur?

10. Dicle kentte birkaç yıl önce yapımına izin verdiğiniz ve migros-city park yapılan, Türkiye'nin önde gelen sermaye grubu olan koçlara ait şirketlerine ait buproje yerine neden bir kooperatif projesi ile çıkmadınız?

12. Dicle Kentte önceki belediye başkanlarının "halk kütüphanesi" olarak tasarladığı arsayı hangi ihtiyaçlar karşılığında sattınız?

13. Suriçi kentsel dönüşüm projesinin istanbulda veya izmirde yürütülenlerden farkı ne nedir? Tokiyle anlaşarak uygulamaya koyduğunuz bu projenin bir kültürel asimilasyon politikası olduğunun farkında mısınız? "kentin tarihi yerlerini gün ışığına çıkarmak" iddiasıyla bu projeyi yürüten siz, hangi mantıkla sit alanı olan Kırklar Dağına imar izni veriyorsunuz?

13. Bölge halkının tepkilerini neden dikkate almıyorsunuz? İnsanları neden batıdaki belediyeler gibi vaatlerle ikna etmeye çalışıyorsunuz? Sözü edilen projenin maddi getirisi ne olacaktır? Turizme açmayı hayal ettiğiniz ve hemen ardından "kırklar dağı katliamı" ile amacı dışı vurduğunuz bu proje sonucunda 30 yıl sonra nasıl bir diyarbakır yarattığının farkında mısınız?

14. "Kırklar Dağının sınırları içinde kaldığı Sur İlçesi'nin Belediye Başkanı Abdullah Demirbaş, 'Keşke orası daha önce koruma amaçlı plana dahil edilseddi' dedi. "(cnnturk) PEKİ DEVLETİN KORUMADIĞI HER ŞEYİ "alternatif belediyeler" olarak TALANA AÇIK HALE Mİ getirmek gerekiyor, yoksa daha önce sergilediği çokkültürlülük örnekleri gibi, tüm olanakları seferber ederek kormak mı gerekiyor?? Bölge belediyeleri ne zamandan beri Kürt kültürü-tarihi konusunda devleti referans alıyor???

Mesut Aydın

Paran Yoksa Geber!

3 Nisan 2011 tarihinde Ankara sokaklarında güvencesizleştirmeye ve taşeronlaştırma sistemine karşı isyan vardı. İçinde çeşitli emek örgütlerinin bulunduğu binlerce insan, Ankara sokaklarında köleliğe ve taşeronlara karşı bir arada yürüdü.

"İsyen devrim anarşi", "ekmek adalet özgürlük", "her yer isyan her yer anarşi"... Sloganlarıyla, saat 11.00'da Ankara Anarşi İnisiyatifi'nin "PARAN YOKSA GEBER" pankartıyla katıldığı miting, dört bir yandan gelen fabrika işçileri, demiryolu işçileri, sağlık çalışanları ve ptt çalışanları ile... kolej meydanına kadar yürüdüler. İşçiler 3 Nisan'ın tarihi bir a dim olduğunu belirttiler. Çalıştırmanın omurgasının yalnızca üretim alanında olmadığını belirten işçiler; eğitim, sağlık, ulaşım, iletişim, enerji, barınma, su ve temiz çevre hakkı için mücadele edeceklerini söylediler. Kürt sorununun, güvencesizleştirmenin önemli bir kaynağı olduğunu belirten işçiler, "Eşitlikçi, özgürlükçü ve demokratik bir çözüm için mücadele edeceğiz." dedi.

"İşçi sınıfının birlik, müc adele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanında olacağız" diyen işçiler taleplerini sıraladı. Miting, Aydoğan Topal'ın seslendirdiği Karadeniz şarkılarıyla son buldu.

3 Nisan'da Ankara Anarşi İnisiyatifi'nin alanda dağıttığı bildiri:

Ezilmeye, hor görülmeye, oradan oraya itilmeye mahkûmsun...

Tehdit, işini "doğru düzgün" yapman için birilerinin kullandığı en önemli aracı. Şükür, sana tanınmayıp da şirketlere yedirile yedirile bok edilen, dünya nimetlerinde olan hakkından vazgeçmen için kurulan tezgâh. Sen desen sesin yok, söz desen sözün boş, sadece kendinden mesullerin dünyasında yardımlaşma, birlik olmak ne ki apaçık yalnızsın işte! Hep böyle baktılar sana, bakıyorlar, bakacaklar hiçbir değeri olmadığını inanıyorlar. Onlar, yönetenler, iktidarlar ve şirketler. Ama sen değil misin yolları yürüten, elektriği taşıyan, suları gezdiren, şifa dağıtan, haberdar eden... bugün içinde yaşadığımız dünyayı döndüren sensin! Onurlu, sağlıklı, korkusuz bir hayat için ya fişi çek ya da bekle, biraz daha bekle, göreceksin modası geçmiş elektrikli bir eşya gibi birileri çekecek zaten fişini!

Sendikalar niye var, ne işe yarar, "en kötü sendika sendikasızlardan iyidir" demekten başka ne yaparlar emeklerini çarçur edip heba ederlerken? Hepimiz teker teker yalnızız, birbirlerinden başka güvenecekleri olmayanların yalnızlığı bu! Tüm parlamentolardaki koltuk kalabalığından, ihalelere üşüşen şirket kalabalığından, gaz atan, cop sallayan polis kalabalığından, muhbirlerden, işbirlikçilerden kalabalıktır bizim yalnızlığımız! Ve tek yapabileceği seçim arifelerinde, alanlarda bir araya gelip olmayan sopayı gösteriyormuş gibi yapan sendikalara biat değildir, özgücü her şeyin üstündedir, muktedirdir.

Her şeyin parayla ölçüldüğü, paradan başka çözüm anahtarının olmadığı bir dünyaya istersen sende inanabilirsin. Doğa ve toplum nazarındaki gerekliliğini paraya bağlamak demek, bugün maruz kaldığın sefaletin sorumlularının sözü olan "Paran yoksa geber" formülüne ancak ölü olarak katılabileceğinin farkında olmamaktır!

Ezilmeye, hor görülmeye, oradan oraya itilmeye mahkûmsun eğer bir şeyler yapmazsan!

ANKARA ANARŞİ İNİSİYATİFİ

İtalya - Çöp atık alanında sabotaj

Albano Laziale - Roma'nın yakınındaki, Albano Laziale'de yerel bir çöplük yapılmasına karşı eko-anarşistler bir eylem gerçekleştirdiler.

Çöplük alanının bir futbol sahasından 40 metre daha derin bir çukur olacağı düşünülüyor. Yoldaşlar çalışanların ve güvenliğin bulunmasına rağmen tesise sızabildiler. 2 Keğçe, 1 kamyon, bir kompresör, çeşitli hidrolikler ve elektrikli aletler başta olmak üzere tesisin bir çok farklı bölümünde sabotajlar gerçekleştirildi.

Bir aracın yakıt tankına kum dolduruldu. Şantiyedeki yoğun çalışmanın fotoğrafları ve bina planları da dahil şantiyenin dökümanları çalındı.

"Yeryüzünün Savunması için Doğrudan Eylem"

<http://325.nostate.net/?p=2152>

MINIMUM GÜVENLİK

by Stephanie McMillan

indir/download: <http://www.internationala.org/index.php/kutuphane/dergi.html>

internet üzerinden oku/read online: <http://www.issuu.com/internationala>

iletişim/contact: audioslave@riseup.net